

LEZERSFOTO'S

In 1979 lag mijn oma in het ziekenhuis in Sneek. Mijn opa en mijn vader waagden de rit vanuit Witmarsum om haar te bezoeken. De foto is gemaakt tussen Bolsward en Sneek. FOTO RIENK NADEMA

In Hurdlegaryp was geen melk meer te koop. Veehouder Van der Veen had een paar melkbussen achterop de trekker gezet en verkocht melk op straat. FOTO H. SCHIRMA

De eerste dag van de sneeuwstorm, een beeld van de Rinia van Nautawei in Gytsjerk. FOTO JAPPIE SEINTRA

In Reahûs werd met vereende krachten het pad door het dorp naar de school schoongemaakt. FOTO KAREL ANDRINGA

In It Heidenskip werden de kerkgangers op zondagochtend gezamenlijk vervoerd in een veewagen achter de trekker. FOTO M. GALJAMA

Het leger kwam ook langs in Witmarsum. FOTO RIENK NADEMA

Honderden reacties kreeg de redactie van deze krant binnen op de oproep om foto's in te sturen van de sneeuw-winter in 1979. Een selectie uit die foto's siert deze pagina's. De andere staan, voor zover bruikbaar, op lc.nl. Verschillende lezers stuurden ook een verslagje in van wat hen was overkomen. Dat van Tjeerd Vrieswijk uit Minnertsgea verdient ook een plek op deze pagina's. Na een lange dag van omzwervingen was hij bijna doodgevroren in de koude leegte in de Friese noordoosthoek.

Op 14 februari was melkrijder Tjeerd Vrieswijk 's ochtends om half zeven uit Minnertsgea vertrokken.

keren, want verderop staat een FRAM-bus overdwers op de weg, en nog een paar personenauto's, dus je kunt er niet langs.

De terugweg ging voorspoedig tot de Hallumerhoek. Daar lag zoveel sneeuw, daar was geen doorkomen meer aan. Het was ondertussen 21.00 uur. Geen mens meer te bekennen. Omdat ik echt niet verder kon, heb ik de melkauto op slot gedaan en ben gaan lopen. Door die harde wind was lopen bijna niet te doen. De benen waaiden je onder je lichaam vandaan.

Van Hallumerhoek naar Vrouwenparochie. Daar liep ik in mijn eentje 's avonds laat, in de berm met gevoelstemperatuur -18, windkracht 9 en heeeseeeeel veel sneeuw! Wat voel je je dan eenzaam en koud. Ik voelde mij echt zo klein. 1,5 uur en 6,5 km verder kwam ik compleet bevroren aan bij Fokje Monsma in Vrouwenparochie. Doordat mijn kleren bevroren waren, konden ze de kleren niet uit krijgen bij mij. Ik heb toen eerst voor de kachel moeten zitten zodat ik kon ontdooien. Natuurlijk was ik helemaal kapot en doodop.

Ik ben Fokje Monsma nog steeds heel erg dankbaar, want zonder haar en haar familie was ik onderweg naar huis doodgevroren. Dat besefte ik heel goed. Vaak denk ik aan deze dag. Wat voelde ik mij eenzaam en klein toen ik daar in mijn eentje liep. Ik dacht echt: ik red het niet. Blij en dankbaar dat Fokje Monsma direct handelde.

Bekijk op www.lc.nl/video

Zonder Froukje Monsma was ik doodgevroren

De weg door Ezumazijl. De militairen kwamen ons brod brengen met een helikopter en later de weg weer vrij maken. FOTO MARJAN FABER